

Все почалося з того, що Кріс Крісті натрапив у «Нью-Йорк таймз» на таку статтю: в лютому 2016 року губернатор Нью-Джерсі знявся з президентських перегонів і заявив про всебічну підтримку Дональда Трампа. Щоправда, коли Кріс побачив ту статтю, надворі стояв уже кінець квітня. Там також ішлося про зустрічі з адміністрацією Обама кандидатів, що лишалися в перегонах: Трампа, Джона Кейсика, Теда Круза, Гіллари Клінтон і Берні Сандерса. Для всіх, хто мав бодай якісь шанси на президентство, прийшов час розпочинати підготовку до управління федеральним урядом. Представник Трампа на зустрічі був, за словами Крісті, страшенно некомпетентний. Крісті зателефонував менеджеру Трампової передвиборчої кампанії Корі Левандовскі, щоб спитати, чому настільки відповідальну роботу не довірили комусь, хто хоч трохи тямить в урядових справах.

— Просто в нас більше нікого нема,— пояснив Левандовскі.

Тож Крісті запропонував свою кандидатуру на посаду голови перехідної команди Трампа.

— Це майже як бути президентом,— пояснював він свою роботу друзям.— Бо треба розпланувати його роботу на весь строк.

Він зустрівся з Трампом для обговорення подробиць. Трамп заявив, що ніяка перехідна команда йому не потрібна. Навіщо планувати *щось*, коли ти ще не президент?

— Бо так вимагає закон,— відповів Крісті.

Трамп спитав, звідки взяти грошей на створення цієї команди. Крісті пояснив, що можна профінансувати її особисто або ж узяти кошти з бюджету кампанії. Платити з власної кишені Трамп не мав наміру. Та й брати з бюджету йому не дуже хотілося. Зрештою погодився, хоч і дуже неохоче, найняти Кріса, але за умови, що бюджетом для команди той займатиметься сам.

— Тільки беріть не дуже багато! — застеріг він.

Ось так Крісті почав підготовку до малоймовірної перемоги Дональда Трампа на виборах президента США. Щоправда, не вся команда Трампа раділа його призначенню. Так, у червні Крісті отримав дзвінок від Трампового радника Пола Манафорта.

— Малий нервується через твоє призначення,— сказав Манафорт.

Під «малим» мався на увазі Трампів зять Джаред Кушнер. Річ у тім, що 2005 року Крісті, на той час федеральний прокурор округу Нью-Джерсі, засадив до в'язниці Кушнерового батька Чарльза за ухилення від сплати податків. Крім того, розслідування Крісті виявило, що Чарльз Кушнер найняв повію, аби та звабила його шурина, якого він підозрював у співпраці з Крісті. Він зняв зустріч на приховану камеру, а тоді показав відео сестрі. Ясна річ, Кушнери не на жарт образилися, тож Крісті розумів, що Джаред і досі гострить на нього зуб. З іншого ж боку, Трампу, якого Крісті вважав мало не другом, було начхати. Крісті гуляв на його весіллі з Меланією, а тому був змушений прийти ще й на весілля його доньки Іванки з Джаредом Кушнером.

— Але ж це якось неправильно,— запротестував Крісті.

— За весілля плачу я, тож мені якось начхати,— відповів Дональд.

На погляд Крісті, Джаред належить до тих, які вважають себе розумниками лише тому, що вони багаті. Однак і зовсім уже простаком він не був. Наприклад, уже невдовзі Крісті довелося звітувати перед таким собі «виконавчим комітетом» про хід підготовки майбутньої адміністрації Трампа. Комітет той складався з Джареда, Іванки Трамп, Дональда Трампа-молодшого, Ерика Трампа, Пола Манафорта, Стіва Мнучіна та Джеффа Сешнса.

— Я ніби той найстарший прихожанин у церкві, який щонеділі перераховує для пастора зібрані пожертви,— сказав Сешнс, котрому, вочевидь, не вельми подобалася вся ця ситуація.

Робота старого прихожанина ускладнилася у липні 2016 року, коли Трампа офіційно проголосили кандидатом від республіканців. Команда переїхала до офісу в середмісті Вашингтона і розпочала пошуки п'ятисот топ-кандидатів на посади у федеральному уряді. Окрім того, що вони мали зайняти всі посади в уряді, було ще чимало інших портфельів, про існування яких у штабі Трампа навіть не підозрювали. Не ясно, звідки взяти державного секретаря, ще важче знайти нового міністра транспорту, вже не кажучи про голову опікунської ради Стипендії імені Баррі Голдвотера чи Фонду відмінників навчання.

Вже у серпні в офісі перехідного штабу Трампа на розі Сімнадцятої вулиці й Пенсильванії-авеню щодня працювало 130 людей, а ще більше — віддалено. Команда складала переліки вірогідних кандидатів на всі п'ятсот посад, а також компетентних осіб, що наступного дня після виборів мали піти до різноманітних урядових управлінь для введення в курс справ. Щоб знайти кандидатів, їм довелося об'їздити всю

країну і поспілкуватися з різними людьми: республіканцями-ветеранами, найближчими радниками Трампа, попередниками з тих самих посад. Відтак розглядали біографію кожного кандидата на предмет наявності в ній кричущих проступків, незручних таємниць чи конфліктів інтересів. Наприкінці тижня Крісті передавав папки зі списками людей, котрі, на його погляд, могли б упоратися з роботою, Джареду, Дональду, Ерику й решті.

— Перевіряли геть усе, — каже один з керівників Трампової перехідної команди. — Хто ця людина, звідки вона. З усього переліку відкинули тільки одного — секретаря Пола Манафорта.

Вперше Дональд Трамп звернув увагу на роботу свого штабу, прочитавши про нього в газеті. В статті йшлося про те, що Трампова перехідна команда, очолювана губернатором Нью-Джерсі Крісом Крісті, залучила кілька мільйонів доларів на виплати зарплатні працівникам. Щойно прочитавши це у своєму кабінеті на двадцять шостому поверсі Трамп-гауеру, він зателефонував Стіву Беннону, генеральному керівнику своєї кампанії, й наказав негайно прибути до його резиденції, що містилася на кілька поверхів вище. Вийшовши з ліфта, Беннон побачив губернатора Нью-Джерсі, який сидів на дивані й вислуховував нескінченну догану. Трамп, червоний як буряк, несамовито верещав:

— Ви крадете мої гроші! Ви крадете мої гроші, сучий ви сину! Це що за хрінь така, га?

Побачивши Беннона, Трамп перекинувся на *нього*, заволавши:

— А ви якого милого дозволяєте йому красти мої гроші?

Беннон і Крісті взялися разом пояснювати Трампу особливості федерального законодавства. Згідно з законом, за кілька місяців до виборів кандидати від двох основних партій повинні